

HOROR

ŌCISTEC

LEE MOUNTFORD

OČISTEC

HAUNTED: PURGATORY

Copyright © 2020 by Lee Mountford

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4779-5 (pdf)

OČISTEC

LEE MOUNTFORD

přeložila Lenka Lichtenberg

F**B****S**

KAPITOLA PRVNÍ

Káva s oříškovou příchutí, z níž Sarah upíjela, byla horká a lahodná.

Její sestře by určitě nechutnala.

Naposledy byla v kavárně *Hora kávových zrn* s Chloe. Muž, s nímž se teď měla setkat, tu tehdy dostal vynadáno jen proto, že se je snažil varovat. Měly ho poslechnout.

David Ritter vstoupil do kavárny a hned ji zahlédl. Měl na sobě tmavé tričko s logem nějaké staré rockové kapely, černou bundu, modré džíny a odrbané tenisky. Byl menšího vzrůstu, měl trochu nadváhu a šedivějící vlasy sčesané dozadu. Ale tvářil se mile a působil naprosto neškodně.

Jakmile Sarah spatřil, přelétl mu po tváři smutný, soucitný úsměv, ale pak na ni mávnul a zamířil k ní.

„Je mi líto, co se stalo vaší sestře,“ pronesl.

Sarah se na něj se sevřenými rty pousmála a přikývla, načež pokynula k volné židli na protější straně stolu. Posadil se.

„Byla to nehoda,“ zalhala Sarah. Nechtěla, aby znal všechny detaily jejich příběhu, ani míru nebezpečí, které dům Perronových představuje. Něco od něj totiž potřebovala.

Nebyla to nehoda. Její sestra byla zavražděna. Něčím, co nepochází z tohoto světa.

„Takže, *opravdu* zemřela při pádu?“ zeptal se David trochu překvapeně. „Říkalo se to, ano, ale myslel jsem si, že možná...“

„Svým způsobem je to pravda,“ zalhala znovu Sarah. „Ale o tom, co se odehrálo předtím, jsme policii pravdu neřekli.“

David s obřadnou vážností přikývl.

„Takže...“ spustil, „... ve zprávě jste mi psala, že si se mnou chcete o něčem promluvit.“

„Ano.“ Sarah znovu upila ze svého šálku kávy. „Ten večer, než k tomu došlo, jsme se s Chloe pohádaly. Věřila tomu, co jste jí říkal o domu Perronových, zatímco já... no, já jsem to zkousnout nedokázala. Ale zmínila jednu věc, která mě zaujala. Podle vás je prý jediným možným způsobem, jak osvobodit duše lapené v domě... exorcismus?“

„Možná,“ řekl David. „Upřímně řečeno to byl jen návrh na základě mých odborných zkušeností. Proč?“

Sarah se nadechla. „Po Chloeině smrti jsem sestru znovu zahlédla v domě. Na prvním poschodí. A vypadala, že trpí.“

David vyvalil oči, ale pak jen přikývl. „Dům se jí zmocnil,“ prohlásil.

To s ní pohnulo. Sarah si myslela, že ho odhalení tajemství trochu víc překvapí. *Ví snad o tom domě víc, než dává najevo?*

„Myslím si, že ano,“ souhlasila s ním. „A nemůžu to tak nechat. Nedovolím mu to.“

David se na okamžik odmlčel. „Takže... vy byste chtěla v tom domě provést exorcismus?“

„Přesně tak,“ řekla. A pak dodala: „A potřebuju, abyste mi s tím pomohl. Uděláte to pro mě?“

David se nemusel dvakrát rozmýšlet. „Ano,“ souhlasil nadšeně. „Pomohu vám.“

Sarah pocítila vlnu úlevy a usmála se. „Dobře.“

Nastalou chvíli ticha David využil k tomu, aby si objednal pití. Když se vracel ke stolu, v jeho tváři se zračila vážnost situace.

„Myslíte si, že exorcismus je nejlepší způsob, jak Chloe pomoci?“ zeptala se ho.

Chvilí se zamyslel, než přikývl. „Myslím si to. Ale jak už jsem říkal vaší sestře při našem posledním setkání, neexistují žádné záruky a chci, abyste to věděla předem. Přesto se domnívám, že to je asi nejlepší způsob, jak ji osvobodit. Teoreticky bychom mohli osvobodit *všechny* duše lapané uvnitř.“

Sarah znovu upila kávy a přemýšlela o tom, co řekl. Všechno to znělo naprosto šíleně. Duchové, přízraky a démoni? Tyhle věci by přece neměly existovat. Ale její vnímání reality se v poslední době radikálně změnilo. Poznala pravdu. Věci, které dříve považovala za výmysly, se najednou zdály mnohem skutečnější.

Chloe zabil démon a její duše zůstala lapaná v domě, který se svou sestrou nedávno zdělila.

V domě Perronových.

„Můžete mi tedy s tím vymítáním pomoci?“ zeptala se Sarah. „Myslím tím, jestli ho dokážete provést?“

David vytřeštil oči. „Já? Bože, ne! Budeme potřebovat kněze a také svolení církve.“

„Dobře. A jak toho kněze a svolení seženeme?“

„Požádáme o ně,“ odvětil David. „Znám místního kněze, otce Jánoše. Má zkušenosti s paranormálními a okultními jevy. Nejprve ho musíme přesvědčit, že mluvíte pravdu. On zase přesvědčí církev. A pak budeme doufat, že nám vymítání úředně posvěti.“

„Ale jak je můžeme přesvědčit? Musíme předložit nějaké důkazy?“

David přikývl. „Přesně tak. Není to zrovna jednoduché. Ale myslím, že vám s tím mohu pomoci.“

„Jak?“

„Mám tým spolupracovníků. Zkoumáme paranormální jevy a sbíráme důkazy.“

Sarah už o jeho týmu něco málo věděla. Četla totiž Davidovu knihu o domu Perronových s detailním popisem výzkumu prováděného v roce 2014.

„V tom případě,“ pokračoval David, „zajdu za otcem Jánošem s tím, co jsme doposud nashromáždili. Znám ho opravdu dobře, vím, že nám pomůže. Navíc už o domu Perronových slyšel.“

„Zažil tam něco?“

David zavrtěl hlavou. „Nemám tušení, ale většina místních ten dům zná.“

Sarah dopila zbytek kávy. „Dobře,“ odvětila. „To zní dobře. Takže... kdy se do toho pustíme?“

„No,“ začal David, „nejdřív to musím prodiskutovat s ostatními členy týmu a zeptat se jich na jejich názor, ale myslím, že s tím nebude problém. Vzhledem k tomu, co jsme tam viděli během našeho posledního výzkumu, si jsem jistý, že budou hořet nedočkavostí, aby se tam mohli konečně znovu podívat. Pak se musíme dohodnout na termínech...“

„Čím dřív, tím líp,“ prohlásila Sarah. „Jestli chcete, můžeme se tam klidně vypravit ještě dnes.“

Dům Perronových teď patřil pouze Sarah. Ale od té noci před třemi týdny, kdy v něm zemřela její sestra, do něj nevstoupila. Popravdě řečeno jí představa návratu naháněla příšernou hrůzu. Ale neměla na výběr.

David zaskočeně zdvihl ruce a věnoval jí přátelský úsměv. „Teda,“ řekl, „vy vážně neztrácíte čas. Myslím, že to zabere nejméně pár dní. Jak už jsem říkal, musím si se všemi promluvit; někteří z nás ve všední dny pracují, museli by si vzít volno. Co kdybychom se předběžně domluvili na tento víkend?“

„V pohodě,“ odvětila Sarah trochu zklamaná, že to nepůjde dříve. Naléhavá potřeba pomoci sestře v ní zatlačila strach kamsi do pozadí. „Jak dlouho to celé potrvá?“

David pokrčil rameny. „To je právě ta potíž. Nemám nejmenší ponětí. Tak dlouho, dokud nebudeme mít všechno, co potřebujeme.“

„A jak dlouho to obvykle trvá?“ otázala se. Cítila, že její frustrace roste.

David se znovu smutně pousmál. „Těžko říct. Záleží na tom, jak dům zareaguje. Třeba bude stačit jedna noc, ale možná budeme čekat mnohem, mnohem déle.“

„Jistě chápete, v jaké situaci se moje sestra nachází, Davide. Trpí, takže nás tlačí čas.“

Sarah se pokusila potlačit rostoucí rozladění. Od sestřiny smrti uběhlo jen pár týdnů a udržet emoce na uzdě nebylo snadné. Zármutek byl příliš čerstvý a vědomí, že sestřina duše nejspíš prožívá hrozná muka, jen nervozitu zesilovalo. Sarah si znovu vybavila, co oné noci v domě Perronových spatřila: zohavená a tlející Chloe hleděla z okna a ona jí ze rtů dokázala odečíst dvě slova: *pomoz mi*.

„Já to chápu,“ řekl David mírným tónem. „Opravdu, věřte mi. A je mi moc líto, že to nemohu uspíšit. Ale budeme postupovat tak rychle, jak jen to půjde. To vám slibuji.“

Sarah nezbylo než přikývnout. Mluvil naprosto rozumně, a přesto se jí zmocňovala netrpělivost.

„Dobře,“ odvětila a potlačila touhu si povzdechnout.

„Budeme potřebovat neomezený přístup do budovy. Předpokládám, že s tím nebude problém?“

„Ne, to nebude,“ řekla Sarah. „Budete tam všichni během výzkumu bydlet?“

David přikývl. „Do jisté míry. Můj tým je složený z dobrovolníků, každý z nás tomu věnuje tolik času, kolik může. Někteří ale budou muset chodit do práce a věnovat se osobním záležitostem. Včetně mě. Ale strávíme v domě co nejvíce času a určitě tam i přespíme.“

Jeich osobní záležitosti jí připadaly jako něco, co celý proces jen zdržuje. „Mohu vám všem za váš čas zaplatit,“ navrhla. Peníze, které zdělila spolu s domem, ležely na jejím účtu téměř netknuté.

David překvapeně zdvihl obočí. „To je... od vás skutečně velkorysé. Ale nemusíte...“

„Trvám na tom,“ skočila mu Sarah do řeči. „Vážně, pokud tím všechno urychlím, stojí mi to za to. Chcete-li, zaplatím vám po dobu pobytu stravu.“

David se na chvíli odmlčel. „To je skutečně štědrá nabídka,“ řekl. „Ale... jste si tím jistá?“

Sarah kategoricky přikývla. „Jsem.“

„Dobře,“ řekl s neskrývaným úsměvem. „Ještě nikdo mi za tuto službu nezaplatil. Děláme to dobrovolně.“

„Když mi pomůžete zachránit sestru, přidám k tomu ještě nějaký bonus. Jak dlouho vám potrvá všechny sehnat?“

„Obvolám je okamžitě,“ řekl. „I kdybych nikoho dalšího nesehnal, pustím se do toho už tento víkend. Budete v domě pobývat s námi?“

Sarah přikývla. „Nebude vám to vadit?“

„Samozřejmě, že ne,“ odvětil. „Ale nehodláte tam v mezičase bydlet, že ne? To bych nedoporučoval. Myslím, že ten dům dokáže být stále nebezpečný.“

„Momentálně jsem ubytovaná v hotelu,“ řekla Sarah. „V žádném případě bych v tom domě sama nepobývala.“

„To je dobře. Takže, svolám tým a promluví s otcem Jánošem, aby byl v obraze.“

„A my dva se sejdem v sobotu před domem. Hodilo by se vám to v poledne?“ zeptala se Sarah.

„Hodilo,“ souhlasil David a podal jí ruku. „Slibuju, že udělám všechno, co je v mých silách, abych vám a vaší sestře pomohl,“ řekl. „Myslím to upřímně.“

„Já vím,“ řekla Sarah a potřásla mu rukou. Vážila si jeho snahy, ale potřebovala víc. Potřebovala, aby uspěl.

A byla pro to ochotna udělat cokoliv.

Jdu si pro tebe, Chloe.

KAPITOLA DRUHÁ

Konečně nastal den „D“ a David se chvěl nervozitou a vzrušením. Celý tým seděl v jeho dodávce na cestě k domu Perronových.

„Vážně mám nahnáno,“ ozval se Ralph Cobin na zadní sedačce za Davidem. Ralph byl kus chlapa, a pokud se takhle cítil on, o něčem to vypovídalo. Vzhledem k tomu, co se odehrálo během jejich předchozího výzkumu v roce 2014, mu to David rozhodně nezazlíval.

Dodávka měla šest sedaček. Bylo v ní dost místa pro celý tým i s vybavením, a přesto se zdála narvaná k prasknutí.

Vpředu na sedadle pro spolujezdce seděla Jenn Hogonová, což dávalo smysl, protože ji David vždycky považoval za svoji pravou ruku. I když to zbytku týmu nikdy nepřiznal.

Vedle Ralpha seděla Ann Tateová a úplně vzadu byli Jamie Curtis a George Dalton.

Davidův vůz měl už své nejlepší časy dávno za sebou. Byl téměř deset let starý a za jízdy mu pískalo přední kolo u spolujezdce. Ale byl to držák a David momentálně neměl dost peněz na jeho opravu. Možná na to použije peníze, které mu Sarah slíbila za jeho služby.

Odměnu samozřejmě spravedlivě rozdělí mezi všechny v týmu, ale trval na tom, že část peněz půjde na modernizaci vybavení. Výzkumnou činnost si doposud financovali ze svých kapes – konkrétně z jeho – ale dělali to z nadšení. Pokud to v domě Perronových dopadne dobře a dokážou Sarah pomoci, tak možná, ale jenom možná, se jejich podnikání posune na novou úroveň.

Hlavní důvod, proč sem David zavítal, ale spočíval v něčem jiném. Nebyl tím domem posedlý. Měl s ním nevyřízené účty.

A navíc tu byl ten incident, který se odehrál během jejich předchozího výzkumu v roce 2014, kdy mu přízračný hlas předal zprávu: „*Vrať se sem. Pomoz dalšímu.*“

Dalšímu?

Celá léta o tom vzkazu přemýšlel a podle něj mohl znamenat jen jediné.

„Myslím, že všichni to cítíme stejně,“ reagovala Jenn Hoganová na Ralphovu poznámku. „Ale tentokrát aspoň víme, co můžeme očekávat.“

Jenn se znala s Davidem nejdéle ze všech a byla stejně zanícenou fanynkou nadpřirozených jevů jako on. Rozhodně nebyla žádné tintítko – za svou fyzickou vděčila každodenní práci ve skladu, kde celé hodiny přenášela krabice z místa na místo. Zrzka s mírně pihovatou tváří a hnědýma očima. Na sobě měla tmavě modrý svetr s vyhrnutými rukávy.

„A jak to naše klientka zvládá?“ ozval se ze zadu George Dalton, tříadvacetiletý benjamínek celé skupiny. „Nevím, jestli je dobrý nápad se do toho pouštět tak brzy po tom, co jí zemřela sestra?“

„Sama si to tak přeje,“ odvětil David. „Všichni víte, proč tu jsme.“

„Jo, ale... nepřípadá vám to malinko přitažené za vlasy?“

David se na něj ve zpětném zrcátku zamračil, ale tentokrát se ozvala Ann.

„Jak to můžeš říct po tom, co jsme tam viděli?“ opáčila podrážděně. „Víme, že v tom domě straší. Viděli jsme to na vlastní oči.“

„Já to беру,“ bránil se George. „A nic nepopírám. Ale aby viděla svou sestru tak brzy po její smrti... fakt nevím, vám to připadá normální?“

„Nemám důvod klientce nedůvěřovat,“ prohlásil David. „Kdybychom neměli s domem Perronových vlastní zkušenost, tak bych byl možná skeptický. Ale, no tak... to už si nepamatujete, co se tam stalo?“

George zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a kostnatou rukou se podrbal na prořídlé bradce. Měl ostře řezané rysy, dlouhý a špičatý nos, horní předkus a na sobě elegantní šedé sako s černým tričkem. Kromě záliby v nadpřirozených jevech se zajímal také o technologie využívané při jejich výzkumu. Pracoval jako konzultant IT na volné noze, často společně s Davidem.

Tak se seznámili.

Víkend, který v roce 2014 strávili v domě Perronových, se na celé skupině hluboce podepsal, a proto teď měli tak nahnáno.

Získat přístup do domu nebylo tehdy snadné.

David se celá léta neúspěšně snažil dostat svolení k výzkumu, až se mu nakonec bývalého vlastníka – Vincenta Bella, strýce Sarah – podařilo přesvědčit, aby jim umožnil v domě pár dní pobýt. Záhy se dostavily ohromující výsledky, ale teprve poslední noc měla na jejich kolektivní vědomí nesmazatelný dopad.

Pomocí spiritistické desky se pokusili komunikovat s mrtvými ve sklepe. A podařilo se jim to... až moc dobře, neozvali se jim totiž jen mrtví. Ale také něco jiného.

Démon.

David byl přesvědčený, že právě tento démon stojí za vším, co se v domě Perronových odehrává, a že drží uvnitř všechny ostatní duše, takže nemohou svobodně odejít. Doufal, že pomocí exorcismu se s konečnou platností dokáže oné démonické bytosti zbavit a tím všechny nebohé duše osvobodit.

Ale taková snaha mohla být neskutečně nebezpečná.

Sarah Davidovi prozradila, že její sestra zemřela při pokusu o útěk. Šlo o skutečnou nehodu, při níž zakopla a spadla ze schodů.

Ale Davidovi to vrtalo hlavou.

Na jeho rozhodnutí to ovšem vliv nemělo. Kdyby se se svými pochybami svěřil ostatním, možná by si účast rozmysleli, tak si to raději nechal pro sebe. Někteří by to určitě vzdali, což nebylo záhodno. Dům Perronových totiž vyžadoval nástup celé roty v plné plnì.

Navíc se považovali za experty ve svém oboru a s náležitou opatrností a zdrženlivostí jistě dokážou zvládnout všechno, co jim dům přichystá.

„Už tam skoro jsme,“ řekl David. Odbočil z klikaté vesnické silnice na úzkou příjezdovou cestu. Dům se tyčil na obzoru před nimi.

„Začínám se cítit jako na jehlách,“ přiznal Ralph.

„Budeme v pohodě,“ ujistil ho David. „Třeba nás konečně čeká velký průlom.“

KAPITOLA TŘETÍ

S domem za zády hleděla Sarah na dlouhou příjezdovou cestu a naslouchala rachocení přijíždějícího vozu. V otevřené bezpečnostní bráně se náhle zjevila modrá dodávka.

Tým dorazil.

Konečně se jí ulevilo. Během čekání u schodiště ke vstupu už začínala být nervózní. Stála tam sama něco přes deset minut, ale i těch deset minut před domem Perronových jí připadalo příliš.

Seber se. Budeš tu zase muset bydlet, aspoň nějakou dobu.

Podmračená obloha byla šedá a drobné mrholení připomínalo spíše padající mlhu. Vzduch naplňovala vlhká, zemitá vůně promáčené půdy.

Jak tam tak stála a naslouchala šustění mírného větru, vnitřně bojovala s pokušením se otočit a pohlédnout na dům.

Moc dobře věděla, jak ta budova vypadá: kamenná stavba s úzkými okny a třemi vysokými štíty protínajícími střešní linii. Jednoduchá architektura, ale měla své kouzlo, přesně podle jejího gusta.

Důvod, proč si nechtěla působivou architekturu prohlížet, byl také prostý – děsilo ji, že by mohla zachytit něčí pohled za okny.

Naposledy tu byla v den, kdy ta stvoření uvnitř zabila její sestru. Dlouho držela v náruči její mrtvé tělo, ale nakonec se naprosto zdrcená a osamělá odvěkla ven. Jakmile opustila dům, ihned pocítila naléhavé nutkání se ohlédnout. V okně na horním poschodí pak znovu zahlédla svoji sestru.

Chloe vypadala jako mrtvola po několika letech rozkladu. A z pohybu jejích rtů dokázala odečíst prosbu o pomoc.

Ten pohled ji od té doby pronásledoval jako noční můra. Právě proto se sem vrátila a přizvala na pomoc Davida a jeho tým.

Ještě nebyla připravená něčemu takovému čelit, a tak se navzdory intenzivnímu pocitu, že ji někdo sleduje, odmítla ohlédnout.

Tmavě modrý vůz se rychle blížil, vlhký štěrk mu odlétal od pneumatik. Kolem blatníků a po stranách dveří Sarah zahlédla rezavé skvrny, na boku u předního kola zaznamenala promáčklinu v karoserii.

Skupina necestovala zrovna ve velkém stylu. Což bylo Sarah sympatické. Po těch několika krátkých setkáních s Davidem jí to k němu nějak sedělo.

Dodávka zastavila na krytém parkovišti u domu. Její auto – malý, elegantní a sportovní model – tam už také

stálo. Se zatajeným dechem čekala, až konečně otevřou dveře a tým vystoupí. Poněkud nesourodý vzhled pasažérů ji ale zaskočil.

Z nějakého důvodu čekala, že všichni budou vypadat podobně jako David: běloši ve středním věku se vzezřením nerdů.

Ale skupinka, která teď před ní stála, takhle rozhodně nevypadala. Byl mezi nimi skutečný obr. Vysoký, mohutný a poměrně mladý – hádala mu něco přes třicet – s hustým, ale stylovým černým plnovousem. Objemné tělo mu obepínala světle šedá sportovní bunda s modře vyvedeným logem, které nepoznávala.

Ze sedačky pro spolujezdce vyskočila rusovláska s poněkud kamenným výrazem ve tváři, z opačné strany zase vystoupil David.

Byla tam ještě jedna žena, vysoká a hubená s havraními vlasy, černou rtěnkou a piercingem v nose a na rtu. Měla tmavé oční stíny a pokožku bledou jako měsíční svit. Navíc byla oblečená v černých kalhotách a dlouhém fialovém kabátu s černým vzorem.

Zbytek skupiny tvořila dvojice mužů. Jeden z nich měl dlouhé blondaté vlasy stažené do culíku, hranatý obličej s vážným výrazem a pronikavýma očima. Podobně jako ona tmavovláska se oblékal převážně do černé.

Poslední muž vypadal trochu jako knihomol, měl pořádnou kozí bradku a brýle, šedé sako a džíny v neformálním stylu.

Jako první k ní vyrazil David, ostatní ho váhavě následovali. Zatímco jejich šéf nasadil svůj typicky přátelský úsměv, ostatní se jí netroufali pohlédnout do očí a dívali

se buď na zem, na sebe navzájem, nebo na budovu stojící za ní. Všichni působili nejistě, jako by se cítili trapně.

Sarah to chápala. Poslední tři týdny po sestřině smrti, které utekly jako voda, tuto reakci zažívala až příliš často. Lidé prostě nevědí, jak se mají v přítomnosti truchlících chovat.

Ale Sarah na tohle neměla čas. Vykročila vpřed a potřásla si s Davidem rukou.

„Díky, že jste přijel,“ řekla s co nejširším úsměvem, pak zvedla hlavu a napřímila se, aby promluvila k ostatním. „Děkuji vám všem, že jste přijeli. Opravdu si toho vážím. Předpokládám, že víte, proč tady jste?“

David se zarazil, pohlédl na svůj tým a znovu se otočil na Sarah. „Všichni vědí, proč tu jsou,“ potvrdil. „Informoval jsem je.“

Žena s černými vlasy a fialovým kabátem vystoupila vpřed. „Jen bych vám chtěla říct,“ spustila tichým, ale vyrovnaným hlasem, „myslím, že to, co děláte, je nesmírně odvážné.“

Sarah stáhla koutky do úsměvu, hlavně proto, aby nezačala skřípat zuby. Ta poznámka, ač dobře míněná, jí zněla téměř blahosklonně, jako když chválíte dítě za úplně obyčejné věci. Navíc z ní cítila neupřímnost, pozérství.

„Děkuji,“ řekla po chvilce. Tmavovlasá žena jí věnovala široký úsměv.

Kráva.

„Rád bych vás se všemi seznámil,“ prohlásil David. „To byla Ann Tateová. Tohle,“ ukázal na hromotluka, „je Ralph Cobin.“ Ralph se zdvořile usmál a zamával. Po něm přišla na řadu rusovláska, Jenn Hoganová, chlápek s kozí

bradkou, George Dalton, a nakonec vysoký muž s dlouhými blondátými vlasy, Jamie Curtis.

Po zaslechnutí jeho jména se zarazila, ale snažila se svůj údiv zamaskovat. Moc se to nepovedlo.

„Žádný strach,“ ozval se Ralph. „Vážně jste žádné Lee nepřeslechla.“

Jamie zavrtěl hlavou a protočil panenky. „Přestalo to být vtipné, už když jsi to opakoval po sedmdesáté, Ralphe,“ obořil se na něj. „No a co, tak se jmenuju podobně jako ta herečka z *Halloweenu*. Co je na tom?“

„Fajn, ale myslím, že máme na práci důležitější věci,“ řekl David káravým tónem. A pak se otočil na Sarah. „Co kdybychom šli dovnitř a začali s přípravami? Potom můžeme probrat naše plány.“

„To zní dobře,“ řekla Sarah.

Ale nemluvila pravdu. Neměla z toho vůbec dobrý pocit, protože to znamenalo, že bude muset opět vstoupit do domu Perronových. Z té představy jí hned začalo píchat na prsou. Zhluboka se nadechla, otočila se a znovu pohlédla na ten obrovský dům v celé jeho kráse. Zabořila ruce do kapes a vytáhla klíče, pár minut počkala, aby sebrala odvalu, a pak se vydala nahoru po schodišti na vstupní verandu.

Když stoupala po schodech, zaslechla za sebou kroky ostatních. Před vchodovými dveřmi se zastavila. Pohledem spočinula na mosazném klepadle s rozevřenou lví tlamou.

Odporná věc.

Strčila klíč do zámku a znovu se nadechla. *A je to tady.* Zámek s kovovým skřípěním povolil a Sarah otevřela dveře, přičemž se jí naskytl pohled do vstupní haly.

Přesně na místo, kde Chloe zemřela.

Okamžitě stočila zrak na podlahu pod schodištěm a vzpomněla si, jak tam držela sestru v náručí, zatímco její tělo pomalu vychládalo. Poslední tři týdny snad na nic jiného nemyslela – a teď tu stála s pocitem, jako by dostala ránu do žaludku. Chtělo se jí brečet a každou vteřinou se to zhoršovalo. Ale nechtěla, aby ji ostatní takhle viděli.

Seber se.

Od poslední návštěvy přibýlo prachu, ale jinak se vůbec nic nezměnilo: pořád tu byla podlaha ze šedých, mramorových dlaždic s bílým a žlutým žíháním, zdi měly obklady z tmavých, dubových desek a majestátní schodiště, které stoupalo k odpočívadlu, se uprostřed rozdělovalo vlevo a vpravo. Vzduch byl zatuchlý a celý prostor působil tísnivě.

„Vypadá přesně tak, jak si ho pamatujete?“ zeptal se David. Sarah se otočila, aby mu odpověděla, ale vtom jí došlo, že hovořil ke zbytku týmu. Všichni vypadali poněkud vyděšeně.

„Docela jo,“ poznamenal George tichým, téměř zženštilým hlasem.

Sarah věděla, že všichni v tomhle domě něco zažili. S její zkušeností se to samozřejmě srovnávat nedalo, ale i tak to bylo dost traumatické. David napsal o domu Perronových knížku věnovanou jeho legendární historii, ale také výzkumu, který tu jeho tým prováděl v roce 2014. Sarah tu knihu četla, takže většinu z toho, co se tam skupině přihodilo, znala.

Tenkrát to znělo šíleně, teď už tomu bezvýhradně věřila.

Tým se rozptýlil po vstupní hale, všichni si se zájmem prohlíželi okolní prostor. Hala byla obrovská, ale v přítomnosti sedmi lidí už tak majestátně nepůsobila.

„Kde si zřídíme základnu tentokrát?“ zeptala se Jenn.
„Jako minule?“

„Dávalo by to smysl,“ řekl David. „Přišlo mi to jako dobré rozhodnutí.“

„Základnu?“ zeptala se Sarah.

David přikývl. „Namontujeme po domě kamery, takže budeme potřebovat místnost, kam umístíme monitory a počítače a kam uložíme naše vybavení. Něco jako operační základnu.“

„Aha,“ hlesla Sarah. „A co potom... zachytíte na videozáznamu, pošlete tomu spřátelenému knězi a on zavolá exorcistu?“

„No, trochu jste to zjednodušila, ale v podstatě máte pravdu. Jedno video nejspíš nebude stačit. Potřebujeme získat co největší množství důkazního materiálu, dodá to našemu případu na přesvědčivosti. Videozáznam by byl asi nejpádnější důkaz, ale všichni vědí, že se dá upravit nebo zfalšovat. Takže nejlepší bude získat co největší množství různých důkazů: videozáznamy, audiozáznamy, osobní svědectví, teplotní výkyvy – pokusíme se všechno zaevidovat. A pokud budeme mít štěstí, možná něco dosvědčí také otec Jánoš. To by mělo největší váhu.“

„Chápu,“ řekla Sarah. „Znáte se s tím Jánošem dobře?“

„Řekl bych, že ano.“

„Pokud věří tomu, co říkáte, existuje nějaká šance, že by to kvůli nám trochu přibarvil? Nemuseli bychom se tolik namáhat se sbíráním důkazů.“

David se zarazil, zamyšleně si prohlížel její tvář, nejspíš se snažil odhadnout, jestli si dělá legraci. Ani ona sama si nebyla jistá, jak to vlastně myslela.

„Jako že by lhal?“ zeptal se nakonec. „Vždyť je kněz. S něčím takovým... by určitě nesouhlasil.“

Sarah se přinutila k úsměvu. „Dělám si srandu.“

David vykulil oči a uchechtl se. „Aha. Velice vtipné. No, pokud chcete, můžete se ho na to sama zeptat. Abych všechno uspíšil, pozval jsem ho sem, zanedlouho dorazí. Obeznamil jsem ho s tím, co tu děláme, a on souhlasil, že dům vysvětlí. To je důležitý krok. Mohl by dokonce paranormální aktivitu ukončit. Alespoň teoreticky.“

„Vážně?“ zeptala se překvapeně Sarah. „To mi připadá až moc... snadné.“

„Neříkám, že to situaci vyřeší definitivně,“ odvětil. „Vzhledem k povaze aktivit, o nichž se tu bavíme, si naopak myslím, že to není příliš pravděpodobné. Ale samotné vysvěcení představuje důležitý krok na cestě k exorcismu. Pokud to nebude fungovat, můžeme si aspoň odškrtnout jeden z nezbytných úkonů. Pak budeme moci požádat o vymítání. A když to *zafunguje*, tím lépe... nemyslíte?“

Sarah přivřela oči. „Nemám úplně pocit, že byste chtěl, aby to svěcení slavilo úspěch, Davide.“

„Ne, tak to není. Ale bylo by fajn získat v domě nějaké neprůstřelné důkazy.“

Sarah mu rozuměla. David ve své knize popisoval neuvěřitelné události, k nimž došlo během jejich výzkumu. Ale veškeré vybavení v kritický okamžik selhalo, takže jediným „důkazem“ zůstávalo jeho tvrzení a svědectví. Neměl žádný videozáznam, žádnou audionahrávku... prostě nic hmatatelného. Dům Perronových mu přichystal nejsilnější životní zážitek, ale on ho neměl čím doložit.

Nyní dostal druhou šanci.

„Takže,“ ozval se George, „máme teď všechno vybalit? Chvilí to asi potrvá, asi bychom měli rychle začít, nemyslíte?“

„Jo, ale... kde budeme všichni spát?“ zeptala se Jenn.

„Už jsem to promyslel,“ odvětil David. „Asi bychom měli využít postele, které tu máme k dispozici, ale nechci, aby kdokoliv zůstal na pokoji sám. Myslím, že bychom se měli rozdělit do dvojic.“

„Počkej,“ skočil mu do řeči Ralph, „chceš tím říct, že bychom měli spát na jedné posteli?“

„Pokud to nebude nikomu vadit,“ řekl David.

„Ale je nás tu celkem sedm,“ připomněla Ann. „To je liché číslo.“

„Pravda,“ začal David, „ale říkal jsem si, že by nebylo od věci, kdyby si děvčata zabrala ten největší pokoj a my se jim tam pokusíme vmáčknu ještě jednu postel.“

Představa, že bude přespávat v místnosti se dvěma dalšími ženami, které nezná, Sarah vůbec nenadchla, ale během své služby v armádě už zažila horší podmínky. Tam musela nocovat na palandách s mnoha lidmi – muži i ženami –, takže tohle ji nemohlo rozhodit. Pořád mnohem lepší než spát sama.

„Myslím, že budeme muset,“ řekla Jenn. „Stejně v tom pokoji jen přespíme. Nebudeme tam trávit mnoho času.“

„Co kdybychom si nejdřív vybrali pokoje, a pak teprve začali s vybalováním?“ navrhla Ann.

„To zní rozumně,“ řekl David. „Asi bychom si měli dům rychle projít, připomenout si, jak to tu vypadá.“ Pak pohlédl na Sarah. „Nevadilo by vám to?“

„Vůbec ne,“ odvětila. „Prohlídka mi připadá jako dobrý nápad.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

První část prohlídky probíhala v přízemí. Sarah se během ní cítila zvláště. Naposledy tu byla před třemi týdny, a přesto měla pocit, jako by nikdy neodešla. Zároveň jí ale připadalo, že od té doby už uběhly celé věky.

Velká síň s vysokým stropem, starožitným jídelním stolem a kamennými sloupy zasazenými do podlahy z kamenných desek se pořád zdála na pohled úchvatná. Stěny zdobily elegantní, tmavě zelené tapety, celá plejáda olejových pláten a zrcadlo ve zlatém rámu.

Sarah si však živě vybavovala bytosti, které tu spatřila při své poslední návštěvě. Duchy mrtvých: bledá stvoření mrtvolného vzhledu a zjevně démonické povahy.

Tak démonické jako ta obluda, co zabila její sestru, však ony bytosti nikdy nebyly. *Skutečný* strach jí nahánělo jen to monstrum.

Věděla, že tu pořád někde je, skrývá se... vyčkává. Cítila ho. To stvoření nebylo pouhým duchem zemřelého, ale něčím úplně jiným.

Něčím víc.

„Právě tady v roce 1982 zemřelo velké množství lidí,“ oznámil George, aniž by se obracel ke komukoliv konkrétnímu. „Masakr se odehrával po celém domě, ale zde *především*. Protože tady se ten chaos rozpoutal.“

Sarah věděla, co se tu v roce 1982 odehrálo, a výraz „masakr“ jí přišel adekvátní. Připadalo jí zvláštní, že když k tomu došlo, její rodiče byli v domě.

Chloe vlastně taky, i když si z té noci údajně téměř nic nepamatovala.

Pak se skupina přesunula do kuchyně, oblíbeného místa celé rodiny. Místa, kde se smáli, jedli a pili, místa, které je stmelovalo. Teď tu panovalo ticho. Sarah v duchu slyšela dětské žvatlání své neteře a Chloe, jak donekonečna rozebírá, co všechno hodlá udělat se svým novým domovem. Dokonce i Andrewovy trapné vtípky.

A pak se Sarah přesunula do sklepení a úzkost, která se jí v domě zmocnila, nabrala na síle. To místo nikdy nepůsobilo zrovna příjemně – vlastně přesně naopak – a slabé, oranžové osvětlení u stropu nedokázalo osvítit celý prostor, takže se kouty topily v temných stínech. Navíc, podlahu tvořily nerovné, špinavé desky a zdi byly z mohutných kamenných bloků, po nichž tu a tam stékala vlhkost. Největším objektem v relativně prázdném prostoru byl ten zatracený kotel.

Sarah na tu věc do konce svého života nezapomene. Když v něm její švagr poprvé zatopil, zařízení začalo vy-

dávat zvuk připomínající kvílení. Všichni si mysleli, že to je jen únavou materiálu – příznak jeho stáří.

Ale poslední noc v něm Sarah zahlédla muže spáleného doslova na uhel. Ve stejnou chvíli se další bytost – hrůzostrašný stařec v roztrhaném obleku – pokoušela hodit chudinku Emmu do ohně. Vzpomněla si na říkanku, kterou při tom recitoval.

Kolo, kolo mlýnský.

Sarah Emmu zachránila. Tenkrát hluboko v sobě našla odvahu, kterou by právě teď potřebovala. Při prohlídce domu, v němž dříve žila, se totiž cítila jako ztracené dítě.

Naštěstí se ve sklepe dlouho nezdrželi, ale Sarah vy- cítila, že si David jejího znepokojení všiml, i když se ho všemožně snažila skrývat. Všichni se společně vydali na první poschodí, což přineslo Sarah úlevu. Procházeli jednu ložnici za druhou, všechny jí připadaly stejné, a nakonec se dohodli, ve které stráví několik příštích nocí.

Sarah si vymínila, že nikdo nebude využívat ložnice, které dřív patřily jí, její sestře nebo Emmě – nepřišlo jí to správné. I tak byl výběr pořád široký.

Děvčata si zvolila rohový pokoj s koupelnou v přední části domu, jeden z největších. Ralph a Jamie dostali sousední místnost, David a George si zabrali rohový pokoj na opačné straně domu. Kluci se sdílením postelí souhlasili, ale tři děvčata by se na jednu postel asi nevmáčkla. Naštěstí Sarah neměla problém spát na zemi. Přitáhla si do pokoje matraci a peřiny z jiné nevyužité postele – celá postel s rámem by se tam sice vešla, ale vyžadovalo by to hodně námahy. V Afghánistánu přece spávala v narychlo vyhloubených zákopech! Tohle je proti tomu úplný luxus.

Po rozdělení pokojů se skupina konečně vydala na horní poschodí, které vypadalo téměř stejně jako to první: jedna ložnice za druhou. Ale nacházel se tam také prostor, jenž Davida obzvlášť zajímal, prostor, o němž neměl on ani jeho tým během předchozího výzkumu ani ponětí.

Studovna.

Když je tam Sarah provázela, viděla, že jsou patřičně unešení. A nebylo divu. V místnosti se nacházely nejrůznější předměty a artefakty okultní povahy: dýky, svitky, pečetě, a dokonce tělíčka malých živočichů naložená v husté, nažloutlé tekutině. Byli tu doslova ve svém živlu.

„To je fakticky neuvěřitelný,“ zvolal Ralph.

„O téhle místnosti ses nám nezmínil, Davide,“ zvolala Jenn s vyvalenýma očima. Otočila se k Sarah. „Jak dlouho už tady ty věci jsou?“

Sarah pokrčila rameny. „Nevím přesně. Když jsme se sem nastěhovali, bylo to tu zamčené, ale pak jsme našli klíč. Myslím, že v roce 1982 to tady už bylo. Možná dávno předtím.“

George si hned všimnul poněkud vybledlého pentagramu na podlaze překrytého tmavě hnědou skvrnou.

„Co to kurva je?“ vykřikl a ukázal na symbol.

„Divný, co?“ odvětila Sarah. Když místnost objevili, Chloe z toho byla šíleně vyděšená. Pořád si říkaly, že to musí vyčistit, ale nikdy na to nedošlo.

„Víc než jen divný,“ řekl George. „Je to setsakramentsky děsivý.“

David vytáhnul z kapsy mobil a vyfotil si to.

„Myslíš, že to má něco společného s tím, co se tu odehrálo v roce 1982?“ zeptala se Jenn Davida.

Pokrčil rameny. „Netuším. Možná.“

„A co je tohle?“ zeptala se Ann a přistoupila k nízké vitrině uprostřed místnosti. Pod skleněným víkem v ní ležela kniha, kterou si Sarah velice dobře pamatovala. Jednu dobu ji ta kniha až zvráceným způsobem přitahovala, ale nedokázala si vysvětlit proč.

Vzpomněla si také na zápisník ležící na psacím stole v rohu místnosti. Ostatní si ho prozatím nevšimli.

„Je to přece jen nějaká kniha,“ řekla Sarah. „Ani není v angličtině.“

David se postavil vedle Ann a položil ruce na vitrínu. „*Ianua Diaboli*,“ přečetl název. Pak se otočil na Sarah a zeptal se: „Mohu?“

Sarah nechtěla, aby na ni sahal, něco uvnitř jí říkalo, ať mu to nedovolí. Bylo to ovšem iracionální, a tak jednoduše přikývla.

Nadzdvihl víko, otevřel knihu, aniž by ji vzal do ruky, a obdivně si ji prohlížel. „Je stará,“ řekl. „Vážně stará. A myslím, že je... v latině.“

Všichni se kolem Davida shromáždili a sledovali, jak pomalu otáčí stránky.

„Ujetý obrázky,“ řekl Ralph a ukázal na jednu z kreseb. „Co to sakra je?“

„Myslím, že je to nějaká rituální kniha,“ řekl David.

„To myslíš vážně?“ zeptala se Ann udiveně.

„Myslím, že ano. Umím trochu latinsky a něčemu z toho rozumím.“ Pak znovu pohlédl na Sarah. „Víte, odkud se to tu vzalo?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Když jsme se přistěhovali, už tady byla.“

David sjel očima zpátky ke knize. „Ukážu ji otci Jánošovi. Umí latinsky mnohem lépe než já.“ Z jeho hlasu bylo patrné vzrušení. Tahle místnost mu musela připadat jako zlatý grál. Pak si mobilem vyfotil pár stránek.

„Co kdybychom začali s přípravami?“ navrhla Sarah. „Budete mít dost času si to tu prohlédnout později.“

David se tvářil trochu zklamaně, ale zastrčil mobil do kapsy. „Máte pravdu,“ řekl. „Než dorazí otec Jánoš, měli bychom aspoň vyložit věci z dodávky.“

Tím prohlídka skončila, za což byla Sarah vděčná. Následující hodinu strávili vykládáním dodávky a jejího vlastního auta, načež se pustili do instalace techniky. Tašky hodili do pokojů a nechali je tam. Sarah se ani nesnažila zabydlet, protože věděla, že možná budou muset narychlo utéct.

Všichni se shromáždili ve studovně, do níž se vcházelo ze vstupní haly. Sarah v této místnosti nikdy moc času netrávila. Až teď si všimla, že se po zdi táhne od stropu k podlaze široký, barevně odlišný pás. Napadlo ji, že tu předtím musela stát zeď rozdělující prostor na dvě samostatné místnosti. Třeba to tu postavil strýc Vincent? Když se sem s rodinou nastěhovala, byla tu zavedena pevná telefonní linka, kterou Andrew zprovoznil.

Právě vybalili počítače, když vtom je vyrušilo klepání na vchodové dveře. Sarah pocítila nával úzkosti a okamžitě si vzpomněla na tu noc, kdy ji s Chloe strašila klepáním na dveře nějaká neviditelná bytost.

„To bude otec Jánoš,“ řekl David.

„No jistě,“ dodala Sarah, která se cítila hloupě a zároveň se jí ulevilo.

„Pojďte,“ řekl David s úsměvem. „Seznámím vás.“

KAPITOLA PÁTÁ

Otec Luca Jánoš čekal před vchodovými dveřmi. V levé ruce se mu houpala kožená aktovka a dlouhý kabát, zakrývající černé roucho, měl pevně přitažený k tělu. Zip u krku nechal záměrně rozepnutý, aby byl vidět jeho bílý kolárek.

Do domu se mu popravdě moc nechtělo, ale neměl ve zvyku se obracet zády k lidem, kteří ho požádají o pomoc. V skrytu duše doufal, že to bude jen další Davidův hon za přeludy.

Během let jich zažil už pěknou řádku.

David sice měl srdce na pravém místě – a tvrdil, že je ve svém výzkumu nestranný – ale Luca vyzoroval, že ten mladík bývá až přespříliš horlivý a uvažuje scestně.

Jenže Luca už toho slyšel o domě Perronových i tak dost. Pokud bylo na těch příbězích něco málo pravdy, znamenalo